

Δημήτρης Ιμπραήμ	Λιάνα Γούτα
Το πρόγραμμα ανάπτυξης υδρογονανθράκων στην Ελλάδα βρίσκεται σε πλήρη ανακολουθία με τις αλλαγές στη διεθνή αγορά ενέργειας και αποτελεί κίνδυνο για την εθνική οικονομία. Σύμφωνα με τη Διακυβερνητική Επιτροπή για την Κλιματική Αλλαγή (IPCC), η παγκόσμια κατανάλωση πετρελαίου και φυσικού αερίου πρέπει να μειωθεί κατά 34,3% και 26,2% αντίστοιχα έως το 2030, ώστε να συγκρατήσουμε την αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας κάτω από το ασφαλές όριο του 1,5 βαθμού Κελσίου. Ακόμα και ο παραδοσιακά συντηρητικός Διεθνής Οργανισμός Ενέργειας (IEA) παραδέχεται ότι σε σενάριο τήρησης των στόχων της Συμφωνίας του Παρισιού, η παγκόσμια ζήτηση για υδρογονάνθρακες θα μειωθεί κατά τουλάχιστον 33% έως το 2040. Οι υδρογονάνθρακες αναμένεται να αντικατασταθούν κυρίως από την ηλεκτροπαραγωγή μέσω ΑΠΕ, ακόμα και στον κλάδο των μεταφορών, ενώ το κόστος της καθαρής ηλεκτροπαραγωγής και των τεχνολογιών αποθήκευσης έχει καταρρεύσει μέσα σε λίγα χρόνια και ήδη ανταγωνίζεται με ίσους όρους τα ορυκτά καύσιμα. Οι προεκτάσεις των παραπάνω εξελίξεων για τα οικονομικά των υδρογονανθράκων είναι αμείλικτες. Ο συνδυασμός διεθνών και ευρωπαϊκών πολιτικών (φορολογία άνθρακα, σταδιακή απαγόρευση κινητήρων εσωτερικής καύσης κ.ά.) και τεχνολογικής καινοτομίας (π.χ. ηλεκτροκίνηση, τεχνολογίες διαχείρισης της ζήτησης) θα μειώσουν τη ζήτηση για υδρογονάνθρακες, καθιστώντας πολλά κοιτάσματα μη αποδοτικά και αχρηστεύοντας τρισεκατομμύρια δολάρια επενδύσεων σε αυτά. Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα, η ελληνική και ξένη πετρελαϊκή βιομηχανία ποντάρει στο ότι είτε θα καταρθώσει τελικά (βλ. υπόθεση Εχχοπ στο Ευρωκοινοβούλιο) να υπονομεύσει τις προσπάθειες των κρατών να επιβάλουν τις απαραίτητες πολιτικές για τον μετριασμό της κλιματικής αλλαγής είτε στο ότι θα τη διασώσουν τελικά οι φορολογούμενοι.	Η κλιματική αλλαγή αποτελεί αναμφισβήτητα μία από τις μεγαλύτερες παγκόσμιες προκλήσεις. Στην Ε.Ε. ηγούμαστε της παγκόσμιας κλιματικής δράσης, προωθώντας τη μετάβαση προς μια Οικονομία Χαμηλού Άνθρακα, με σενάρια μείωσης CO₂ για το 2050, από 80-100%. Το σύνολο της ευρωπαϊκής διύλισης συμερίζεται τους φιλόδοξους αυτούς στόχους και επιθυμεί να συμβάλει στην επίτευξή τους. Είναι ο πρώτος βιομηχανικός κλάδος που παρουσίασε μια ολοκληρωμένη πρόταση για την ενεργειακή μετάβαση με τον τίτλο «Οραμα 2050». Η Ε.Ε. και οι διεθνείς οργανισμοί προβλέπουν ότι μέχρι το 2050 τα πετρελαϊκά προϊόντα θα αποτελούν σημαντικό ποσοστό του ενεργειακού μείγματος της Ε.Ε., ενώ η παγκόσμια ζήτησή τους θα αυξάνεται μέχρι το 2040. Κι αυτό γιατί η μείωση κατανάλωσης που αναμένεται σε επιβατικά αυτοκίνητα, κτίρια και στην ηλεκτροπαραγωγή, θα είναι μικρότερη από την αύξηση σε αερομεταφορές, ναυτιλία και παραγωγή χημικών – κλάδους για τους οποίους δεν υπάρχουν τεχνολογίες για αντικατάσταση των υγρών καυσίμων. Έτσι, η διύλιση έχει μια διπλή πρόκληση μπροστά της: να μειώνει συνεχώς τις εκπομπές CO₂, συνεχίζοντας να τροφοδοτεί αξιόπιστα την οικονομία με τα απαραίτητα υγρά καύσιμα. Πώς θα γίνει αυτό; Το «Οραμα 2050» δείχνει έναν διπλό δρόμο, αφενός με τεχνολογίες μείωσης των εκπομπών άνθρακα και αφετέρου με σταδιακή τροφοδοσία των διυλιστηρίων με νέες πρώτες ύλες: βιοκαύσιμα, υδρογόνο, απόβλητα, ΑΠΕ, ανανεώσιμο ηλεκτρισμό, επαναχρησιμοποίηση CO₂. Τα υγρά καύσιμα του μέλλοντος θα είναι χαμηλού αποτυπώματος άνθρακα και θα περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, προηγμένα βιοκαύσιμα ή ακόμα και συνθετικά καύσιμα. Το διυλιστήριο του μέλλοντος θα μετεξελιχθεί σε ενεργειακό κέντρο χαμηλού άνθρακα, σε στενή συνεργασία με τους κλάδους πετροχημικών, βιοκαυσίμων, ηλεκτροπαραγωγής και τηλεθέρμανσης.

ΠΗΓΗ: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 14/4/2019

ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΠΕΤΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

[ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ]

11/2019